

Que sera, sera...อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด

ผู้เขียน ดร.คิมเบอร์ลี ดี แอควอวิวา
(Dr. Kimberly D. Acquaviva)
ผู้แปล วิราวรรณ คล้ายหิรัญ

ฉันกำลังพิมพ์บล็อกนี้ในสถานที่ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุด เพราะฉันกำลังพิมพ์จากคอมพิวเตอร์ของพระปณิพัทธ์ ภิบาลภักดี หรือที่คนไทยเรียกว่า "หลวงตา" ซึ่งท่านเป็นเจ้าของอวาสวัดคำประมง และผู้ดูแลโปรแกรมการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย คินนี่ท่านกำลังเดินทางไปกรุงเทพฯ และเสนอให้ฉันใช้คอมพิวเตอร์ของท่านได้เนื่องจากฉันไม่ได้เอาคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กติดตัวมาด้วย มันก็รู้สึกแปลกๆนิดหน่อยที่ฉันต้องนั่งอยู่คนเดียวในที่พักผ่อนตัวของท่านและยังใช้คอมพิวเตอร์ของท่านอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามฉันรู้สึกซาบซึ้งมากสำหรับความมีน้ำใจของท่าน (เมื่อฉันกลับไปขอนแก่น ฉันจะโพสต์รูปภาพในบล็อกนี้)

เมื่อเช้าวันนี้ รถตู้มารับฉันที่หอพักเวลา 7.00 น. ตั้งแต่ฉันมาเมืองไทยรถตู้แบบนี้ไม่เหมือนรถตู้ที่ฉันเคยนั่งมาก่อน และมันก็ไม่ใช่อะไรของคณะพยาบาลศาสตร์อีกด้วย (มหาวิทยาลัยขอนแก่น) รถตู้นี้เป็นรถตู้เอกชนที่เข้ามาเพื่อใช้เดินทางไปสกลนคร ภายในรถตู้มีทีวีให้ดูหนังด้วย ฉัน ฮิโรกิ และวิรา (นักศึกษาปริญญาเอก) เดินทางไปโรงแรมพูลแมนเพื่อรับดอกเตอร์ซาโตะ (คณบดี คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟูโกะ ประเทศญี่ปุ่น) และ ดอกเตอร์จิคาน (พระและอาจารย์จากมหาวิทยาลัยฟูโกะ ประเทศญี่ปุ่น) หลังจากใช้เวลาในโรงแรมสักครู่หนึ่งพวกเราเริ่มเดินทาง

Central courtyard with Buddha shrine

ระหว่างการเดินทางที่ยาวไกล พวกเราคุยกันเรื่องการจัดการศึกษาในระดับปริญญาเอกในประเทศไทยและญี่ปุ่น ดอกเตอร์จิคานหยิบหนังสือสวดมนต์ญี่ปุ่นให้พวกเราดู และท่านก็สวดมนต์เป็นตัวอย่างให้เราฟังเล็กน้อย การสวดมนต์คือการใช้พื้นฐานของเสียงที่สั้นให้เกิดเสียงสูงเสียงต่ำเป็นจังหวะ หลังจากการคุยกันเรื่องพุทธศาสนาที่ยากที่จะทำความเข้าใจ พวกเราก็ยุติการคุยและเลือกที่จะดูหนังแทน คนขับเลือกหนังที่มีความรุนแรงจากอเมริกาให้พวกเรา ชื่อเรื่อง S.W.A.T. ซึ่งดูเหมือนว่าฉันจะไม่ค่อยเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมสำหรับการเดินทางไปวัดและเป็นเดินทางร่วมกับพระเท่าไรนัก พวกเราปิดทีวีดีเมื่อเดินทางเข้าสู่เขตวัดซึ่งเป็นทางที่มีต้นไม้อยู่สองข้างทาง

Welcome ceremony

รถตู้จอดบริเวณที่จอดรถเล็กๆหน้าอาคารขนาดใหญ่ของวัด เมื่อพวกเราออกมาจากรถ เราเห็นคนจำนวนมากถือดอกไม้ไว้ในมือและร้องเพลง พวกเราเดินเข้าสู่อาคาร ถอดรองเท้า และเมื่อเข้าไปสู่ภายในอาคาร ฉันก็ต้องตะลึงกับความงดงามภายในอาคาร ด้านในอาคารมีน้ำพุไหลวนรอบคล้ายกับลำธาร เสียงของน้ำไหลคล้ายกับเสียงดนตรีที่กำลังบรรเลงอยู่รอบๆตัวเรา ตรงกลางอาคารมีพระพุทธรูปสีทองขนาดใหญ่ที่รายล้อมด้วยรูปปั้นสีทองอื่นๆอีกจำนวนมาก สิ่งที่เกิดขึ้นน่าประหลาดใจ คือ มีผู้หญิงสูงอายุกลุ่มหนึ่งแต่งตัวด้วยชุดนักเรียน ผูกผมหางเปีย มีกระเป๋าเป้สะพายอยู่ด้านหลังและคล้องขวดนมเด็กที่คอ ทุกคนทาคำเป็นสีขาว มีคนหนึ่งสวมมงกุฎที่ศีรษะและพูดว่า "ฉันคือนางสาวค่าประมง" เมื่อฉันมองไปรอบๆ ฉันพบว่าทุกคนแต่งตัวหลากหลายและแตกต่างกัน (แต่งแบบแฟนซี) ทุกคนยิ้มและหัวเราะโดยปราศจากข้อยกเว้น แม้แต่คนป่วย ทุกหนทุกแห่งมีแต่รอยยิ้ม พวกเราได้รับเชิญให้นั่งบริเวณเก้าอี้ไม้ ผู้ต้อนรับทุกคนได้เดินเข้ามาที่ละคนและเอาดอกไม้มามอบให้พวกเรา จากนั้นทุกคนได้เพลง "Que Sera, Sera," เพลงที่พวกเราร้องมีเสียงหลายระดับและมันไม่ค่อยจะเป็นเพลงเท่าไรนัก แต่ทุกคนก็มีชีวิตอยู่ด้วยปรัชญาข้อนี้ "อะไรจะเกิด ก็ต้องเกิด" ฉันไม่เคยเห็นการหัวเราะและการมีความสุขของผู้คนมากขนาดนี้มาก่อน มันช่างเป็นความงดงามที่น่าทึ่งจริงๆ ในตอนแรกที่ฉันมาถึงที่นี่ ฉันไม่รู้ว่าจะอะไรที่ทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้

Hospice patients dancing

หลังจากพิธีต้อนรับ พวกเรากินมื้อเที่ยงในบริเวณที่รับประทานอาหารร่วมกับกับหม่องและตัม ซึ่งเป็นจิตอาสาที่มาจากจังหวัดอื่น ในห้องอาหารฉันรู้สึกทึ่งเมื่อรู้ว่าผู้หญิงสูงอายุสองคนที่เป็นคนทำอาหารให้พวกเรา พวกเขาเดินทางมาจากกรุงเทพฯ เพื่อดูแลเรื่องการทำอาหารให้ดอกเตอร์จีคาน เพราะว่าดอกเตอร์จีคานชอบการทำอาหารของ

พวกเธอมาก พวกเธอคล้ายกับคุณยายใจดีที่ทำอาหาร เลี้ยงดูจนพวกเรารู้สึกว่าน่า
 สำนวน มีกลางวัน พวกเธอทำอาหารที่มีข้าว แกง ข้าวเหนียว ก๋วยเตี๋ยว และอีก
 บางอย่างที่ฉันไม่รู้จักชื่อ มือแรกของเมื่อก่อนนี่ช่างเป็นอาหารที่เหลือเชื่อจริงๆ มัน
 เหมือนเป็นอาหารมือเดียวที่ฉันสามารถกินได้อีกสองวันเลยทีเดียว ฉันคิดว่าอย่างไรเสีย
 เราควรกินตามที่พวกเขาจัดให้ในในฐานะแขกผู้มาเยือน และฉันคิดว่าฉันคงไม่สามารถมี
 ความสุขมากกว่านี้ได้อีกแล้ว เพราะว่ามันเหมือนฉันกำลังอยู่ในภัตตาคารที่ดีที่สุดใน
 ประเทศไทยในช่วงเวลาสั้นๆที่วัดนี้

หลังจากอาหารกลางวัน เราเดินรอบๆที่พักของหลวงตา(อาคารเดียวกันกับที่ฉันกำลัง
 พิมพ์บล็อกนี้) ตัมสาดิการร่าเพื่อถวายเป็นพุทธบูชา (คล้ายกับรำไปสวดมนต์ไปด้วย)
 มันน่าทึ่งมากและสวยงามมาก หลังจากนั้นหลวงตาได้สาดิการชงชาและมอบชานี้ให้
 พวกเราดื่ม หลังจากดื่มชา หลวงตาเรียกพวกเราไปเยี่ยมชมห้องทำงานส่วนตัวของท่าน
 และท่านได้นำเสนอข้อมูลบางอย่างบนคอมพิวเตอร์ของท่านให้พวกเราได้ชมกัน เช่น
 การนำเสนอผลงานเกี่ยวกับการดูแลในระยยะสุดท้ายของวัด โฆษณาทางโทรทัศน์ของ
 บริษัทประกันชีวิตที่เกี่ยวกับเด็กพิการร้องเพลง "Que sera, sera" มันเศร้ามากจนทำให้
 ฉันและดอกเตอร์ชาโตะน้ำตาไหล แต่หลวงตาก็ยังคงเปิดเพลงนี้ซ้ำอีกครั้ง...ฉันเข้าใจ
 ว่าเพลงนี้ต้องเป็นเพลงพิเศษสำหรับวัดนี้แน่นอน

[Luang Ta performing tea ceremony](#)

หลังจากเราออกจากที่พักของหลวงตา เราเริ่มเดินไปรอบๆบริเวณวัดและพบกับผู้ป่วย
 แต่ก่อนที่ฉันจะอธิบายขั้นตอนนี้กับคุณ ฉันจำเป็นต้องอธิบายของสถานที่ให้คุณรู้จักก่อน
 ที่นี่แต่ละครอบครัวจะพักอยู่ในบ้านดินหลังเล็กๆที่ตั้งอยู่เป็นกลุ่มๆ แต่ก็มีบ้านบางส่วน
 สร้างด้วยไม้เป็นเรือนแถว ภายในเรือนแถวผู้ป่วยแยกกันอยู่เป็นห้องเดี่ยว หลายๆจุด
 บริเวณที่พักมีครัวที่แต่ละครอบครัวมาทำอาหารด้วยกัน และกินด้วยกันกับครอบครัว
 เพื่อนบ้าน

Communal patient/family outdoor kitchen

ผู้ป่วยคนแรกที่เราไปเยี่ยมอาศัยอยู่ในห้องสุดท้ายของบ้านไม้เรือนแถวสี่เหลี่ยม เธอเป็นผู้ป่วยผู้หญิงอายุ 40 กว่าปี มีมะเร็งที่เต้านม และแพร่กระจายไปที่ไขสันหลังและสมอง เธอทรمانกับการปวดหัวจากไมเกรน ซึ่งยาระงับปวดก็ไม่สามารถบรรเทาอาการปวดได้ ก่อนเนื้อที่สมองของเธอโตขึ้นและมีเลือดออกในสมองหลายแห่ง เธอใช้สมาธิร่วมกับการได้รับสมุนไพรไทยจากที่วัดนี้ ขณะที่เราไปเยี่ยมเธอกำลังปวดอยู่ ดอกเตอร์จีคานจึงบำบัดเธอด้วยวิธีการนวดด้านหลังของผู้ป่วยและสวดมนต์ แต่เธอยังคงร้องครางด้วยความปวด เธอขอร้องให้เธอได้พบกับหลวงตา เมื่อหลวงตามาถึงท่านได้ใช้มือบีบที่ศีรษะของเธอ ในขณะเดียวกันเพื่อนผู้ป่วยข้างห้องของเธอและสมาชิกครอบครัวช่วยกันนวดที่บนสะโพกของเธอ ขณะที่ทุกสิ่งกำลังดำเนินไปนี้ ฉันในฐานะที่เป็นคนตะวันตกเกิดความคิดกับตัวเองว่า ทำไมพวกเขาไม่ให้ยาแก้ปวดบางอย่างที่มีอยู่ในโลกกับผู้หญิงคนนี้? เธอกำลังเจ็บปวดและทรمانอย่างเห็นได้ชัด แต่แล้วในที่สุดฉันก็ต้องประหลาดใจ เพราะเมื่อเธอได้รับการบำบัดจากหลวงตาผ่านไป 5 นาที ผู้หญิงคนนี้หายจากอาการปวดแล้วก็สามารถหลับได้ ทันใดนั้นฉันเชื่อจริงๆว่า ฉันต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการจัดการอาการจากพระและจิตอาสาที่นี่

Patient cooking

ผู้ป่วยคนต่อมาเป็นผู้ชายอายุ 40 กว่าปี ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งตับและมีอาการอ่อนเพลียมาหนึ่งสัปดาห์ เขาไม่เคยรับการผ่าตัดหรือเคมีบำบัด เขาตัดสินใจมาที่นี่ทันทีเพื่อรับการรักษา หลังจากคืนนั้น ฉันเข้าใจแล้วว่า ทำไมฉัน? ฉันจะบอกคุณเกี่ยวกับเรื่อง

นี้เล็กน้อย หลังจากนั้นไม่กี่ชั่วโมง ที่นี้มีผู้ป่วยจำนวนมาก (ผู้ป่วย 20 คน และครอบครัวที่พอกอยู่ด้วยกัน ซึ่งเมื่อเดือนที่แล้วมีผู้ป่วยถึง 40 คน แต่ส่วนมากเสียชีวิต หรือกลับบ้านหลังจากพักที่นี่ในช่วงเวลาสั้นๆ) ช่วงเวลาต่างๆ พวกเรานั่งอยู่กับผู้ป่วยข้างสระน้ำเล็กๆ ที่มีดอกบัวและคุยกับพวกเขาเกี่ยวกับความกลัวต่อความตาย ในขณะที่เราคุยกัน ครอบครัวของพวกเขาคอยปิดแมลงให้พวกเราด้วย

Patient cooking pumpkin

ประสบการณ์ทั้งหมดของการมาเยี่ยมผู้ป่วยเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์มาก เพราะว่าการเยี่ยมผู้ป่วยในระยะสุดท้ายของชีวิตในอเมริกาไม่เหมือนที่นี่ มันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ที่นี่ผู้ป่วยและครอบครัวอยู่ด้วยกันในชุมชนที่สมบูรณ์แบบ ฟังพากันและกัน เช่น พวกเขาทำอาหารด้วยกัน กินด้วยกัน สวดมนต์ด้วยกันทั้งเช้า กลางวัน เย็น ร้องเพลงเพื่อการบำบัดด้วยกัน ออกกำลังกายด้วยกัน ที่นี่ชุมชนช่วยสนับสนุนพระ และพระก็ช่วยเหลือหนุนผู้ป่วยอีกที แม้ว่าผู้ป่วยบางคนไม่มีสิ่งใดจะตอบแทนสำหรับค่ารักษาแต่หากพวกเขาก็มีข้าวถุงเล็กๆ เขาก็จะมามอบให้วัด ที่นี่ผู้ป่วยและครอบครัวสามารถอยู่ได้ฟรี ซึ่งจริงๆ แล้วค่าใช้จ่ายสำหรับการดูแลและอยู่ที่นี่หากคิดเป็นเงิน ค่าใช้จ่ายเป็นเงินมากกว่า 7,000 บาทต่อคน อย่างไรก็ตามเงินไม่ใช่สิ่งสำคัญของที่นี่ และผู้ป่วยเกือบทั้งหมดจ่ายค่าดูแลเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เพื่อให้คุณอ่านบล็อกนี้เข้าใจได้มากขึ้น คุณต้องรู้ว่าคุณบติฯที่เดินทางไปกับพวกเราเคยได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งระยะที่ 4 เมื่อปีที่แล้ว ท่านได้รับการผ่าตัดและเคมีบำบัดเมื่อ 3 เดือนก่อน จากนั้นท่านเลือกที่จะหยุดการรักษาตั้งกล่าวและพอใจที่รับการรักษาด้วยการแพทย์ทางเลือก ท่านเป็นคนใจดี เป็นผู้หญิงที่ฉลาด หลีกแหลม และการที่ท่านเลือกที่จะมาวัดค่าประมงก็เพื่อเรียนรู้การแพทย์แผนไทยซึ่งเป็นการบำบัดรักษาที่ผสมผสานระหว่างประสิทธิภาพของสมุนไพร และบทบาทของผู้ป่วยและครอบครัวที่ต้องเตรียมยากินในแต่ละวัน

หลังจากการเยี่ยมผู้ป่วย พวกเรากินอาหารมื้อค่ำ มื้อใหญ่ ร่วมนั่งสมาธิและสวดมนต์เย็นกับผู้ป่วยและครอบครัวโดยมีดอกเตอร์จีคานเป็นผู้นำการสวด ดอกเตอร์จีคานสวดมนต์เป็นภาษาญี่ปุ่นร่วมกับผู้ป่วยและครอบครัวกลุ่มใหญ่ แม้ว่าไม่มีใครสักคนในที่นั้นเข้าใจความหมายของคำสวดมนต์ในภาษาญี่ปุ่น แต่มันก็ไม่จำเป็นสำหรับพวกเขาที่ต้องเข้าใจภาษาญี่ปุ่น เนื่องจากเสียงสวดมนต์คล้ายเสียงของการดีดสายกีตาร์ การได้ฟังเสียงสวดมนต์จึงเหมือนการที่คุณได้ฟังเสียงกีตาร์ ที่แม้คุณไม่เข้าใจเนื้อเพลงที่ร้องแต่ทำนองของมันก็ทำให้คุณเข้าถึงเพลงนั้นได้

Visiting patients

หลังจากการนั่งสมาธิก็เป็นเวลาของการร้องเพลงบ่าบัด ซึ่งเป็นการร้องเพลงร่วมกันเป็นกลุ่มใหญ่ระหว่างผู้ป่วยและครอบครัว ขณะที่พวกเรากำลังร้องเพลง นำประหลาดมากที่หมาที่อยู่ในวัดเหมือนมีส่วนร่วมด้วย พวกมันหยุดนิ่งและผงกหัวหรือคล้ายกับส่งภาษาบางอย่างออกมา เมื่อการร้องเพลงบ่าบัดผ่านไปก็เป็นการพูดคุยกันระหว่างหลวงตาและทุกคนที่มารวมตัวกัน มันเป็นการพูดคุย อภิปรายที่ยาวนานมาก พวกเราคุยกันถึงเรื่องสมุนไพรมะเขือเทศที่ใช้สำหรับคนบดๆ โยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องจะทำอย่างไรจึงจะนำสมุนไพรมะเขือเทศไปญี่ปุ่นได้ แล้วจะหาหม้อดินสำหรับต้มยาได้จากที่ไหน สมุนไพรมะเขือเทศคล้ายกับชิ้นส่วนของไม้ ที่มีทั้งไม้หอม เครื่องเทศ กลีบดอกไม้ แต่มีกลิ่นขม ขณะที่พวกเขาคุยกันฉันนั่งเงยและรู้สึกโชคดีที่ไม่ต้องกินยานี้ จากนั้นก็มีการแจกจ่ายถ้วยที่มีเครื่องดื่มคล้ายชาอยู่ข้างในให้กับทุกคน หลวงตาสวดมนต์ให้ทุกคนว่าตาม (ฉันคิดว่าขานี้สัมพันธ์กับสวดมนต์ที่กำลังสวดอยู่) และพวกเราทุกคนก็ดื่มชานั้นหลังสวดมนต์เสร็จ โอ...พระเจ้า ฉันไม่รู้จะอธิบายความขมนี้ให้คุณฟังอย่างไรดี ถ้วยชาใบใหญ่นี้มันคือ สมุนไพรมะเขือเทศ นั่นเอง ฉันจับสมุนไพรมะเขือเทศอย่างสุภาพและต้องวางมันลงแต่ดอกเตอร์จีคานแนะนำว่า ฉันควรจะดื่มให้หมดแก้ว พวกเราไม่สามารถกลับไปไหนได้จนกว่าทุกคนจะดื่มยาหมด นี่มันไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะ ฉันจริงจัง รสชาติของยาสมุนไพรมะเขือเทศคล้ายกรดของแบคทีเรีย มันออกรสชาติเปรี้ยวๆ ฉันดื่มเสร็จแล้ววางแก้วลงด้วยความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายได้ หน้าตาเหยเกสมุนไพรมะเขือเทศมันช่างแยจริงๆ

ผู้ป่วยและครอบครัวหัวเราะขบขันกับการกินยาสมุนไพรมะเขือเทศของฉัน (บางทีในสถานการณ์นี้ฉันอาจจะป็นนักหัวเราะบ่าบัดก็ได้) ผู้ป่วยคนหนึ่งส่งยาเม็ดสี่เหลี่ยมให้ฉัน ยานี้มันทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นเมื่อได้เคี้ยวมัน ถ้าคุณกำลังอ่านบล็อกนี้อยู่แล้วคิดว่าฉันไร้สาระ นั่นเพราะคุณไม่เข้าใจหรือกลัวรสชาติของสมุนไพรมะเขือเทศนั้นมันแยขนาดไหน ณ จุดนั้นฉันไม่สนใจหรือกลัวยาเม็ดสี่เหลี่ยมที่เธอให้ฉันกินเป็นยาอะไร ถึงมันเป็นยาหลอนประสาทถ้ามันทำให้ฉันหายจากรสชาติแยในปากได้ฉันก็จะกิน จริงๆแล้วฉันได้รับการทดสอบ ฉันจะต้องสวยขึ้นอย่างแน่นอนเพราะยาเม็ดสี่เหลี่ยมที่ฉันกินมันคือ วิตามินซี ถึงมันจะเป็นอะไรก็ตามขอให้มันสามารถทำให้ฉันดีขึ้นจากรสชาติของสมุนไพรมะเขือเทศได้มันก็เพียงพอแล้วสำหรับฉัน และแล้วฉันก็ผ่านการสวดมนต์เย็นของวันนั้นไปได้ในที่สุด

[Monk/nurse giving healing prayer](#)

หลังจากการสวดมนต์เย็น แพทย์ที่เป็นจิตอาสาจากชุมชนมาเยี่ยมผู้ป่วยเพื่อจะตรวจประเมินผู้ป่วยที่มาใหม่ เขาและผู้ป่วยใหม่ที่เป็นมะเร็งตับเชิงุพวกเราร่วมในการตรวจประเมินในห้องตรวจเพื่อตรวจและสัมภาษณ์ผู้ป่วย แพทย์พูดไทยกับผู้ป่วยและพูดอังกฤษกับฉัน ในขณะที่อีโรกิแปลเป็นภาษาญี่ปุ่นให้คนบดึๆ ผู้ป่วยเป็นผู้ชายที่สุขภาพอยู่ในวัยหนุ่ม และยังคงแข็งแรง เขาเลือกที่จะมารักษาที่นี่พร้อมกับครอบครัว แพทย์สัมภาษณ์ผู้ป่วยและทำให้รู้ว่าผู้ป่วยตรวจพบมะเร็งจากการตรวจร่างกายประจำปี เนื่องจากมีค่าเอ็นไซม์ตับอยู่ในระดับสูง เขาได้รับการตรวจอัลตราซาวด์แต่ไม่พบอาการผิดปกติ หลังจากนั้นอีก 3 เดือนเขาได้รับการตรวจอัลตราซาวด์ซ้ำและพบก้อนเนื้อขนาด 6 ซม. ต่อจากนั้นอีก 1 เดือน ก้อนเนื้อโตขึ้นเป็น 8 ซม. และเริ่มมีอาการปวดหลังเมื่อเขาอยู่ในท่านอนราบ แพทย์ได้พาเขาย้ายไปอีกห้องหนึ่งเพื่อตรวจอัลตราซาวด์ดับให้เขา แม้ว่าเครื่องตรวจอัลตราซาวด์จะให้ผลการตรวจที่ไม่ค่อยดีนัก แต่แพทย์ก็สามารถเห็นก้อนเนื้อขนาดใหญ่ได้อย่างชัดเจนเช่นเดียวกับการตรวจพบในครั้งที่ผ่านๆ ของเขา แพทย์บอกกับผู้ป่วยทั้งแนวทางการรักษาแบบตะวันตกและการรักษาด้วยสมุนไพรไทย และผู้ป่วยต้องเข้าใจว่ามะเร็งตับไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ เมื่ออธิบายเสร็จแล้วผู้ป่วยบอกว่าเขาต้องการรักษาที่นี่ หลังจากการตรวจประเมินผู้ป่วยใหม่ พวกเราไปที่ห้องยาสมุนไพรที่หลวงตาและผู้ช่วยกำลังเตรียมยาล้างพิษให้คนบดึๆ เขากถามฉันว่า ฉันต้องการจะล้างพิษด้วยไหม แต่ฉันตอบปฏิเสธ ฉันคิดว่าฉันควรจะเก็บพิษในตัวฉันจนกว่าจะกลับไปอเมริกาดีกว่า พวกเขาหัวเราะและยอมรับการปฏิเสธของฉัน... "ขอบคุณพระเจ้า" แล้วฉันจะเล่าเรื่องการล้างพิษให้ฟัง

[Visiting patients by the lake](#)

พวกเราเดินกลับไปบ้านพักที่เพิ่งสร้างใหม่ซึ่งมี 2 ห้องนอน พวกเราผู้หญิง 3 คน พักที่บ้านหลังหนึ่งด้วยกัน (ฉันทิ วิรา และคณบดีฯ) เราถึงบ้านพักห้าทุ่มครึ่งมันมืดมากเลย ดังนั้นสิ่งแรกที่เราทำคือการเข้านอน พวกเราได้หลับแค่ช่วงเวลาสั้นๆ เพราะขั้นตอนของการล้างพิษของคณบดีฯ ต้องเริ่มตั้งแต่เวลาตี 5 เริ่มด้วยการกินยา หลังจากนั้นก็จะถ่ายท้องทั้งวัน ฉันอยู่ในห้องเดียวกับคณบดีฯ เลยต้องตื่น 5 เหมือนกัน เข้านี้พวกเราก็เลยตื่นตี 5 กันทั้งหมด เมื่อคณบดีฯ กินยาล้างพิษแล้วท่านก็ย้ายไปบ้านพักอีกหลังหนึ่งซึ่งเป็นบ้านที่อิโรกิพักอยู่คนเดียว เพื่อจะได้สามารถใช้ห้องน้ำได้สะดวกกว่า เมื่อฉันเข้าห้องน้ำในบ้านที่เราพัก ฉันเห็นแมงมุมตัวใหญ่น่ากลัวอยู่ในห้องน้ำ ฉันเลยตัดสินใจว่าจะต้องรีบอาบน้ำอย่างรวดเร็ว หลังจากอาบน้ำเสร็จ (และกลัวแมงมุมในเวลาเดียวกันด้วย) ฉันตรวจสอบเค้าโครงให้กับคณบดีเอื้อมพร จำนวน 3 ฉบับ จนกระทั่งเวลา 6.30 น. ฉันออกไปเดินรอบๆ และได้เจอหมาหลายตัวที่อยู่ในวัด พวกมันกำลังวิ่งเล่นและเข้ามาทักทายและเล่นกับฉันด้วย มีหมาตัวหนึ่งเอาปากมาจับที่ข้อมือฉันโดยบังเอิญ ฉันไม่มีแผลและไม่เป็นอะไร จริงๆ มันดูเหมือนหมาที่เชื่องและเชื่อฟัง เจ้าหมาที่น่าสงสาร มันไม่รู้หรอกว่าถ้ามันเป็นหมาที่ดุละก็ มันจะไม่ได้อยู่ที่นี้และจะต้องถูกส่งกลับบ้านแน่ ฉันเรียกมันว่า เกรย์ และ เคท และพูดกับมันว่า “ขอให้มีความสุขกับวันขอบคุณพระเจ้า” ฉันยินดีที่ได้รู้จักพวกเธอ และในตอนเย็นของวันนี้พวกเราจะมีส่วนพิเศษกับมือเย็นที่มีความสุขด้วยกัน

The house where we stayed

ประมาณ 7 โมงเช้า พวกเรากินอาหารเช้าด้วยกัน คณบดีฯ บอกเราว่ายาล้างพิษเป็นยาที่ดี ออกฤทธิ์อย่างรวดเร็วและรุนแรง หลังกินยาเลยทำให้ท่านรู้สึกอ่อนเพลีย ระหว่างกินมือเข้าพวกเรารู้อยู่เรื่องภาษา วิรากำลังพูดคุยเกี่ยวกับอาหารและบอกพวกเรามาก่อนว่านี่พวกเราจะได้กินแกงแบบ อิม...ฉันขอโทษนะ ฉันคิดว่าฉันพยายามที่ค้นหาว่าจริงๆ แล้วเธอพยายามที่จะบอกอะไรกับฉัน ฉันจึงตัดสินใจบอกเธอว่าคำว่า “แกงแบบ” เป็นคำไม่สุภาพในอเมริกา และโปรดอธิบายให้ฉันฟังอีกครั้งว่าแกงแบบที่เธอพูดถึง หมายถึงอะไร เธอถามฉันว่าคำนี้ในอเมริกาหมายความว่าอย่างไร หลังจากที่ฉันบอกเธอ เธอหัวเราะแล้วบอกว่า แกงแบบ ที่เธอพูดถึง หมายถึง (red curry) เธอพอใจมากที่ฉันบอกเธอเกี่ยวกับความหมายของคำในภาษาอังกฤษที่ไม่ควรใช้กับคนอเมริกัน และเธอจะไม่ใช้คำนี้สำหรับมือเย็นของเรา (หมายเหตุ: เราคุยกันเรื่องความคลาดเคลื่อนของภาษาที่อาจทำให้เกิดความขบขันและเข้าใจผิดกันได้ เช่น ชื่ออาหารไทยบางอย่างเมื่อออกเสียงเป็นภาษาไทยอาจไปพ้องกับบางคำในภาษาอังกฤษที่เป็นคำที่ไม่สุภาพได้ เช่น แกงเผ็ด หรือ ฝรั่ง เรียกว่า “red curry” แปลเป็นไทยว่า “แกงแดง” แต่ฝรั่งอาจฟังเป็นเพี้ยนเป็น “แกงแบบ: gang bang” ซึ่งเป็นความหมายคนละเรื่องกันได้...ต้องระวังจริงๆ น่ากลัวมาก)

[Medicine man drying herbs for patients](#)

หลังจากคุยกันเรื่องแกงเผ็ด พวกเราเดินไปรอบๆวัดด้วยกัน เมื่อเดินเข้าไปในโบสถ์ฉันพูดอะไรไม่ออกเลย ภายในโบสถ์ฉันเห็นภาพวาดที่น่าทึ่งและใหญ่มากๆ พวกเรานั่งลงและทำสมาธิ หลังจากนั้นพวกเราย้ายไปนั่งที่เก้าอี้ที่จัดเตรียมไว้เพื่อการนำเสนองาน เนื่องจากวันนี้จะมีการประชุมทางการแพทย์ที่นี่ เมื่อผู้ร่วมประชุมเริ่มทยอยกันเข้ามา หลวงตาบอกกับฉัน ดอกเตอร์จีคาน และคุณบตีว่า ให้ช่วยเล่าเรื่องการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายในมุมมองของพวกเราแต่ละคนให้ที่ประชุมฟังด้วย พวกเรายินดีมากที่ได้เข้าร่วมการประชุมนี้ ผู้ร่วมประชุมมาจากโรงพยาบาลอุดรธานี โรงพยาบาลอุบลราชธานี และจากคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ การประชุมดำเนินไปจนถึงเวลาเที่ยง หลวงตาบอกว่า วันนี้พวกเราได้จัดประชุมนานาชาติกัน เพราะผู้ร่วมประชุมมีทั้งคนอเมริกัน ญี่ปุ่น และไทย หลังจากนั้นพวกเราเดินกลับไปห้องอาหารเพื่อกินข้าวกลางวัน (ฉันคิดว่าสองวันที่ฉันอยู่ที่นี้ ฉันน่าจะมึนน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น 5 ปอนด์ได้ แต่อย่างไรก็ตามฉันควรสนุกกับมัน ไม่คิดมากเรื่องน้ำหนัก)

หลังจากมี öğ กลางวัน พวกเราเดินไปที่โรงต้มยา พิธีกรรมประกอบด้วย ผู้สวดมนต์ การสวดมนต์ การทำสมาธิ การต้มยา การกรองยาสมุนไพรที่ต้มแล้ว ผู้ป่วยและครอบครัวต้องต้มยาของของตนเองเพราะมีความเชื่อในการแพทย์แผนไทย ที่ว่าหากพวกเขาทำด้วยตนเองแล้วจะทำให้ยาศักดิ์สิทธิ์และทรงพลัง ฉันรู้สึกว้าว สำหรับผู้ร่วมพิธีทุกคน พิธีกรรมนี้ช่างงดงามและน่าเชื่อถือจริงๆ การต้มยาด้วยเตาไฟทำให้เกิดความร้อนและควัน ฮีโรกิจึงพูดว่า วันนี้ทำให้เขาคิดถึงสมัยเด็กๆตอนที่เขาเป็นลูกเสือ เมื่อพิธีนี้เสร็จสิ้น พวกเราเดินกลับไปห้องเพื่อพักผ่อน ทุกคนหลับอย่างรวดเร็ว ในขณะเดียวกันวีราและดอกเตอร์จีคานกำลังเดินทางเข้าไปในเมืองเพื่อพบช่างที่สร้างบ้านสำหรับทำพิธีโกมาในเดือนหน้า เป็นเรื่องที่น่าสนใจมากที่ดอกเตอร์จีคานเชื่อว่าท่านคือผู้ที่ทำพิธีโกมาคนแรกในเมืองไทย พวกเราหลับจนกระทั่งเวลา 5.15 น. จึงตื่นและออกไปเดินรอบๆวัดด้วยกัน ฉันได้ถ่ายภาพพระอาทิตย์ตก พระพุทธรูป นกยูง และห่าน นอกจากนี้ฉันยังได้เห็นต้นสาละที่มีดอกบานอยู่บางส่วน วีราอธิบายให้ฟังว่า พระมารดาของพระพุทธเจ้าให้กำเนิดพระพุทธเจ้าใต้ต้นไม้ ดอกสาละสวยงามมากและบานเพียงปีละครั้ง

Thai herb ceremony

มือเย็นเป็นแกงเผ็ดที่รสชาติเยี่ยมมาก ระหว่างมื้ออาหารพวกเราคุยกันเรื่องเพศภาวะ (gender) ที่แต่ละประเทศมีความแตกต่างในการให้ความเคารพความเป็นหญิงและชาย ของกันและกัน ต้มและหนองมีการแสดงออกถึงเพศภาวะในแบบที่ตนเองเป็น ฉันคิดว่า มันเป็นการสนทนาที่ยอดเยี่ยมมากที่พวกเราได้คุยกันถึงเรื่องความหมายที่แท้จริงของ ความเป็นผู้หญิงและผู้ชาย หลังจากมื้อเย็นพวกเราย้ายไปนอนอาคารที่หลวงตาพัก เพื่อ ตอนเช้ามีดจะไม่ได้ไม่ต้องเดินจากที่พักเดิมที่ไกลและมีด เพราะรถตู้จะมารับพวกเรา เพื่อออกเดินทางจากวัดในเวลา 6.00 น. กลับขอนแก่น พวกเรานอนที่ชั้น 3 ซึ่งมีเตียง นอนเรียงเป็นแถวคล้ายเตียงนอนในโรงพยาบาล

Dharma dog making his rounds

หลังจากที่พวกเราย้ายกระเป๋ามาที่ห้องใหม่เรียบร้อยแล้ว เราก็ได้ไปร่วมกิจกรรมร้อง เพลงบำบัดที่ชั้นล่างกับผู้ป่วยและครอบครัว หลังจากที่เราจะมาอยู่เมืองไทยได้ 6 สัปดาห์ ฉันได้รู้ว่าในเมืองไทยไม่มีใครที่ร้องเพลงไม่ได้ ดังนั้นเมื่อพวกเขาขอให้ฉันร้องเพลง ฉัน ก็ต้องทำตัวให้กลมกลืนกับพวกเขาชั่วคราวแม้ว่าฉันจะเป็นคนที่อายุเวลาที่ต้องร้องเพลง ในที่สาธารณะก็ตาม ฉันจึงร้องเพลง "Que Sera, Sera" ร่วมกับผู้ป่วยและครอบครัว ขณะร้องเพลงพวกเขาส่งแผ่นกระดาษเนื้อเพลงนี้ให้กับฉันได้ดูเนื้อร้อง มันสนุกจริงๆ ต่อไปก็เป็นการร้องเพลงเดี่ยวของเราแต่ละคน คุณเดาไม่ถูกแน่ๆว่ามีเพลงอะไรบ้าง ฉันร้องเพลง "Amazing Grace" ให้พวกเขาเพราะฉันชอบเพลงนี้ และสำหรับที่นี่ไม่มีใครรู้จักเพลงนี้มาก่อนเลย คนไทยใจดีมากและยอมรับทุกคนได้โดยไม่คิดอะไรมาก

แม้ว่าพวกเขาอาจจะคิดว่าการร้องเพลงของฉันแย่มากก็ตาม แต่พวกเขาก็ไม่เคยบอกกับฉันแบบนั้น ก่อนค่ำคืนนี้จะจบลง ผู้ป่วยปิดไฟและเดินร่าเพื่อการบำบัดร่วมกัน พวกเราเดินร่าหมุนวนเป็นวงกลม ได้หัวเราะ และมันเหมือนเป็นวันเฉลิมฉลองของพวกเราทุกคนจริงๆ

ไม่มีใครรู้ว่าพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้นกับเรา แต่วันนี้พวกเราทุกคนเดินร่ากันด้วยความรู้สึกที่ได้ปลดปล่อย เต็มไปด้วยรู้สึกความขอบคุณและความสนุกสนาน รื่นเริง เมื่อฉันต้องจากที่นี่ไปในวันพรุ่งนี้ ฉันจะนำ "บ้านที่ชื่อว่า วัดคำประมง" เก็บไว้ในใจและนำไปกับฉันด้วย ฉันหวังว่าฉันจะไม่มีวันลืมความรู้สึกที่อิสระในขณะที่ฉันร้องเพลง "Que Sera, Sera" และฉันคิดว่ามันมีหมายความอย่างนั้นจริงๆ "อะไรจะเกิด ก็ต้องเกิด"

ที่มา: จาก <http://www.travelpod.com/travel-blog-entries/acquaviva/1/1259357539/tpod.html>

By Dr. Kimberly D. Acquaviva, Ph.D., M.S.W.
 Director, The National Collaborative on Aging
 Assistant Professor, The George Washington University
 School of Medicine and Health Sciences
 Department of Nursing Education
 900 23rd Street, NW, #6187
 Washington, DC 20037